ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

του **Γιώργου Παυλόπουλου**

Στην Ευρώπη θα βρεθεί αυτή την εβδομάδα ο Τραμπ, για πρώτη φορά ως πρόεδρος των ΗΠΑ και αφού πρώτα θα έχει περάσει από τους κύριους συμμάχους της χώρας του στη Μέση Ανατολή: τη **Σαουδική Αραβία** και το **Ισραήλ.**

Αφορμή για την επίσκεψή του είναι η σύνοδος κορυφής του ΝΑΤΟ, η οποία θα πραγματοποιηθεί την ερχόμενη Πέμπτη, 25 Μαΐου, στις Βρυξέλλες. Εκεί όπου χιλιάδες άνθρωποι (αν και μάλλον όχι όσες χιλιάδες θα έπρεπε…) αναμένονται στους δρόμους προκειμένου να φωνάξουν ***«όχι»*** στα πολεμοκάπηλα σχέδια ενός προέδρου ο οποίος πρόσφατα, μόλις λίγες ημέρες μετά την ορκωμοσία του, εξαπέλυσε μερικές δεκάδες πυραύλους κατά της Συρίας, για να αποδείξει πόσο καλός και αποφασισμένος στρατάρχης είναι, αλλά και για να στείλει ένα ξεκάθαρο μήνυμα προς όσους εποφθαλμιούν τη θέση της υπερδύναμης ότι δεν αστειεύεται.

Οι ίδιες διαδηλώσεις, όμως, θα έχουν (ή τουλάχιστον θα πρέπει να έχουν) στόχο **και την ΕΕ** η οποία, με πρώτες και καλύτερες τη **Γερμανία** της Μέρκελ και τη **Γαλλία** του Μακρόν, επιδιώκει να κάνει ακόμη πιο αισθητή την παρουσία της και στο επίπεδο της στρατιωτικής ισχύος.

Τι κι αν η δημοσιονομική πειθαρχία και τα πάσης φύσης μνημόνια έχουν λιώσει τους λαούς στη λιτότητα — όταν πρόκειται για εξοπλισμούς, όλα αυτά πάνε περίπατο και λεφτά υπάρχουν!

Τι κι αν επιβάλλονται αιματηρές περικοπές στις κοινωνικές δαπάνες για να μειωθούν τα ελλείμματα – οι στρατιωτικές δαπάνες αυξάνονται διαρκώς, κινούμενες προς τον στόχο του 2% επί του ΑΕΠ!

Τι κι αν Ευρωπαίοι και ΔΝΤ αρνούνται να «κουρέψουν» το χρέος της Ελλάδας και σκαρφίζονται διάφορες άλλες αλχημείες για να μας ρίξουν στάχτη στα μάτια — όταν είναι

να μας πουλήσουν όπλα, είναι πρόθυμοι να μας δώσουν και επιπλέον δανεικά, τα οποία Τσίπρας και Καμμένος, Μητσοτάκης και Γεννηματά, είναι έτοιμοι να πάρουν!

Βεβαίως, είναι γεγονός ότι οι Αμερικανοί και το ΝΑΤΟ δεν συμφωνούν σε όλα με τους Ευρωπαίους.

Για παράδειγμα, Βερολίνο και Παρίσι φέρονται να προβάλλουν σοβαρές ενστάσεις στις πιέσεις του Τραμπ να αναλάβει η συμμαχία αναβαθμισμένο ρόλο στη Συρία και το Ιράκ. Δικαίως, από την πλευρά τους. Διότι πέρα από τα φύκια για μεταξωτές κορδέλες που πουλάνε στους λαούς περί αντιμετώπισης του Isis και της «ισλαμικής τρομοκρατίας», γνωρίζουν πολύ καλά ότι στις δύο αυτές χώρες βρίσκεται σε εξέλιξη μια βίαιη σύγκρουση ανάμεσα στις μεγάλες παγκόσμιες και περιφερειακές δυνάμεις, με στόχο την ανακατανομή των οικονομικών και γεωπολιτικών σφαιρών επιρροής τους. Έτσι, συνειδητοποιούν ότι εάν δεχτούν τη συμμετοχή του ΝΑΤΟ, κινδυνεύουν ανά πάσα στιγμή και μετά από κάποιο «θερμό επεισόδιο» ή άλλου είδους «ατύχημα», να βρεθούν απευθείας αντιμέτωποι με τη Ρωσία ή το Ιράν. Κι αυτό είναι κάτι που θέλουν να αποφύγουν πάση θυσία.

Το γιατί είναι προφανές: Παρά το γεγονός ότι η Γαλλία διαθέτει μια πολύ ισχυρή –και πυρηνική– πολεμική μηχανή και συχνά-πυκνά αποδεικνύει ότι είναι ιμπεριαλιστική δύναμη (κυρίως στην Αφρική, όπου μετέβη την Παρασκευή ο Μακρόν για να επιθεωρήσει τους περίπου 4.000 «λεγεωνάριους» που βρίσκονται στο Μάλι), η ΕΕ συνολικά βρίσκεται σε σαφώς υποδέστερη θέση έναντι των άλλων ισχυρών, δηλαδή ΗΠΑ, Ρωσίας και Κίνας. Ειδικά ενόψει αποχώρησης της Βρετανίας, η …ανασφάλειά της εντείνεται, όπως και οι φόβοι για ενδεχόμενο στραπάτσο και τις συνέπειες που αυτό θα έχει. Και μάλιστα, τόσο σε πολιτικό επίπεδο όσο και στις κοινωνίες, καθώς οι πολιτικές των τελευταίων ετών έχουν σωρεύσει τεράστια ποσότητα εκρηκτικής ύλης, ώστε αρκεί μια θρυαλλίδα για να την πυροδοτήσει και να οδηγήσει σε ανεξέλεγκτες καταστάσεις και περαιτέρω αποσταθεροποίηση του συστήματος αστικής εξουσίας.

Γι’ αυτό Γάλλοι και Γερμανοί συνεχίζουν να προτιμούν τις «συμμαχίες των προθύμων» (άλλωστε, συμμετέχουν ήδη μαζί με τους Αμερικανούς σε εκείνη που βομβαρδίζει Συρία και Ιράκ), στις οποίες μπορούν ανά πάσα στιγμή να μπαίνουν και να βγαίνουν, χωρίς μόνιμες δεσμεύσεις. Αφήστε δε που έχουν ένα ακόμη λόγο που τους κάνει να μην θέλουν να δώσουν περισσότερο… αέρα στο ΝΑΤΟ μέσα στην «αυλή» τους, μιας και είναι γνωστό πως αξιοποιείται από την Ουάσινγκτον ως μοχλός για την ενίσχυση της αμερικανικής διείσδυσης στις πιο αδύναμες χώρες της Ευρώπης, ειδικά σε περιόδους κρίσης όπως η σημερινή.

Τίποτε από όλα τα παραπάνω, βεβαίως, δεν ελαφρύνει τη θέση των Ευρωπαίων, ούτε τους καθιστά λιγότερο ένοχους, πολεμοκάπηλους και φονιάδες των λαών. Αποτυπώνουν, απλώς, τις προφυλάξεις που παίρνει το κεφάλαιο και οι αστικές τάξεις της ΕΕ εκεί όπου αισθάνονται περισσότερο εκτεθειμένοι, προσπαθώντας παράλληλα να «ρεφάρουν» — επιταχύνοντας τον εξοπλισμό τους και παραμένοντας στις τάξεις των πρωταθλητών στην παγκόσμια αγορά οπλικών συστημάτων.

Πηγή: ΠΡΙΝ